



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2014, č. j. 1216/DS/2014, JID: 52860/2014/KUUK/Bal, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2014, č. j. 78 A 7/2014 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci **s e v r a c í** přeplatek na soudním poplatku ve výši **5 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 12. 12. 2013, č. j. MmM/160594/2013/OSČ-P/VŠ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 19. 5. 2013 ve 13:45 hod. na silnici č. I/15 v obci Chrámce překročil při řízení motorového vozidla tov. značky Mercedes Benz, reg. zn. X, nejvyšší dovolenou rychlost v obci, tj. 50 km/h,

při odečtu možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h o 25 km/h, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Stěžovateli byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

I. Vymezení věci

[2] Stěžovatel v podané žalobě namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, neboť je neurčité, nepřezkoumatelné a nekonkrétní a to z toho důvodu, že skutek, z jehož spáchání byl uznán vinným, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání. Krajský soud v napadeném rozsudku vyšel ze skutečnosti, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno, že k překročení rychlosti došlo na silnici č. I/15 v obci Chrámce. Toto vymezení místa spáchání přestupku soud vyhodnotil jako zcela dostačující, když silnice č. I/15 prochází obcí Chrámce toliko v délce 250 m, popř. až 260 m, jak připustil sám stěžovatel. Obec Chrámce je velmi malou obcí, díky čemuž nemá žádné názvy ulic. K argumentaci, že obec Chrámce je pouhou částí obce Skršín, uvedl, že z hlediska správního členění je obec Chrámce skutečně osadou obce Skršín, nicméně toto soud vyhodnotil jako zcela podružný a zejména zavádějící údaj, když stěžovatel „opomněl“ k této skutečnosti dodat, že obec Chrámce leží zcela osamocena v území a je vzdálena několik kilometrů od obce Skršín.

[3] V úředním záznamu Policie ČR o přestupku ze dne 19. 5. 2013, č. j. KRPU-117728-1/PŘ-2013-040806, je výslovně uvedeno, že stěžovatel jel na silnici č. I/15 v obci Chrámce ze směru Lovosice na Most, čili směrem na Skršín a nikoliv opačně. Je sice pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybí údaj, v jakém směru jízdy stěžovatel jel, když byl měřen hlídkou Policie ČR, nicméně toto nemá větší relevanci. Podstatné je to, že byl stěžovatel měřen v úseku silnice č. I/15 protínající obec Chrámce, kdy tento úsek o délce 250 m, popř. až 260 m, byl vymezen svislými dopravními značkami (IS 12a „Obec“) zřetelně označujícími počátek a konec obce, a proto v obou směrech a v celé šíři vozovky byla dána maximální zákonem povolená rychlost pro obec, tj. 50 km/h.

[4] K argumentaci stěžovatele rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, krajský soud uvedl, že skutkový stav obou případů byl odlišný, neboť Nejvyšší správní soud rozhodoval za situace, kdy hlídka Policie ČR prováděla měření přímo v ulici velkého města (Frýdku – Místku), v níž byla dána oproti posuzované věci (obec Chrámce s cca 18 obytnými domy, 5 rekreačními objekty a 2 podnikatelskými objekty – viz internet) objektivní možnost určit orientační body, kde byl přestupce s vozidlem změřen. Navíc z pořízené fotografie z měření stěžovatelova vozidla je patrné, že bylo měřeno v zastavěné části obce Chrámce, přičemž porovnáním této fotografie se snímkem obsaženým na str. 5 v odborném posudku Mgr. P. Š. ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014/PŠ - TR, je zřejmé, kde přesně došlo k měření v obci Chrámce na silnici č. I/15 – před zámekem v Chrámčích. Za daného stavu soud uzavřel, že místo spáchání přestupku bylo v rozhodnutích správních orgánů dostatečně vymezeno.

[5] Další žalobní námitka směřovala do správnosti měření rychlosti, kdy měl stěžovatel za to, že policisté postupovali při měření v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Jako důkaz předložil posudek Mgr. P. Š. ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014/PŠ – TR, z něhož vyplývá, že policisté měřili v úseku silnice, který byl zakřivený (poloměr oblouku pouhých 248,75 m, když dle návodu musí být poloměr oblouku větší než 1600 m).

[6] K této námitce krajský soud uvedl, že stěžovatel nerozporoval po celou dobu řízení o přestupku zjištěnou rychlost jízdy a učinil tak až při ústním jednání dne 28. 11. 2013,

pokračování

kdy k fotografií z měření vznesl vágní a nepodloženou námitku, že nekoresponduje s návodem k obsluze měřicího zařízení. Tuto námitku však blíže nespecifikoval ani ji nepodložil nějakým důkazním prostředkem ve stanovené lhůtě do 4. 12. 2013, přestože mu nic nebránilo v tom, aby již tehdy nechal vyhotovit odborný posudek od Mgr. P. Š. Toto nelogicky neučinil ani v následném odvolacím řízení, a učinil tak s velkým časovým prodlením od vydání prvostupňového rozhodnutí až v rámci soudního řízení. Pokud za daného procesního stavu prvostupňový správní orgán na danou ničím nepodloženou a vágní námitku v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval tak, že měření rychlosti jízdy bylo provedeno policistou odborně způsobilým k provádění měření silničním radarovým rychloměrem, soud v tomto postupu neshledal žádné pochybení. Jelikož stěžovatel uvedenou námitku neuplatnil v odvolacím řízení, tak ani žalovaný neměl vzhledem k obsahu spisu důvod pochybovat o tom, že by rychlost vozidla žalobce byla hlídkou Policie ČR měřena vadně. Námitka týkající se korektnosti měření rychlosti jízdy tedy nebyla před správními orgány uplatněna a stěžovatel ji prvně vznesl až v řízení před soudem.

[7] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 – 61, konstatoval, že správní orgány mohou vycházet z fotodokumentace opatřené údaji o rychlosti měření vozidla a shledat spáchání přestupku za rychlou jízdu za situace, kdy konkrétní námitky ani důkazní návrhy nebyly ze strany obviněného vzneseny. Tento skutkový stav byl dán i v této věci. Správný a řádný způsob měření stěžovatelova vozidla byl doložen jednak fotografií z měření, dále dokladem o tom, že nstrm. J. M., policista provádějící měření byl v obsluze rychloměru – model AD9C, kterým bylo provedeno měření, řádně proškolen a k rychloměru byl doložen i ověřovací list. Správný a řádný způsob měření dle názoru soudu dále vyplývá i ze snímku obsaženého na str. 5 v odborném posudku Mgr. P. Š., na němž je zachycen v podstatě rovný úsek silnice č. I/15 protínající obec Chrástce o minimálním poloměru zakřivení. Stěžovatelovu argumentaci tak soud vyhodnotil jako účelovou a ničím nepodloženou.

[8] Krajský soud dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, kde bylo konstatováno, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem (AD9C) zaznamenána, tak metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze měřicího zařízení, neboť výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru. Dále v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval ve vztahu k námitkám do způsobu měření rychlosti policistou, jenž byl držitelem osvědčení k měření rychlosti daným měřicím přístrojem (AD9C), že pokud by v řízení o přestupku měl správní orgán prokazovat negativní skutečnost, že k omylu školeného policisty obsluhujícího měřicí zařízení nedošlo, bylo by to mimo jakýkoli rozumný výklad zásady materiální pravdy.

[9] S ohledem na výše uvedené soud neshledal potřebu provádět ve věci dokazování, a to případným znaleckým zkoumáním za asistence Mgr. P. Š., či odborným posudkem Mgr. P. Š. ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014/PŠ – TR, nebo výslechem policistů, kteří zaznamenali přestupek. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. k žádnému dokazování nepřikročil, když měl za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav pro meritorní rozhodnutí. Další dokazování by bylo nadbytečné a navíc stěžovatel své důkazní návrhy prvně vznesl až v řízení před soudem, třebaže mu nic nebránilo v tom, aby tak učinil již ve správním řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[10] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Zastává právní názor, že určení místa přestupku číslem silnice a názvem obce nestačí pro řádné, zákonné a srozumitelné rozhodnutí, zvláště pokud bylo v silách policie a správních

orgánů zjistit místo přestupku přesně. Místo přestupku mohlo být ze strany policie zaznamenáno pomocí uvedení čísla popisného domu (objektu), případně názvu objektu, před kterým měl být přestupek spáchán, uvedením souřadnic GPS, číslem kilometru silnice anebo uvedením vzdálenosti od dominantního objektu. V souvislosti s vymezením skutku odkazuje na literaturu vztahující se k trestnímu řízení (Komentář k trestnímu řádu od prof. JUDr. Pavla Šámala, Ph.D., a kol.) a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73. Jelikož nebylo stěžovateli přesně sděleno, kde se měl přestupku dopustit, nemohl se v přestupkovém řízení účinně hájit. Nemohl tak správním orgánům nabídnout důkazy, že na místě přestupku nebyl, popř. že dovolenou rychlost nepřekročil. Bylo porušeno jeho právo na účinnou obhajobu a právo nepomáhat správním orgánům při objasnění podezření z přestupku tím, že bude manipulován správními orgány do situace, že se měl dopustit přestupku, aniž by mu bylo sděleno kde, s tím, že správní orgán očekává, že stěžovatel začne tvrdit a předkládat důkazy, kde všude nemohl být, případně kde nedovolenou rychlost určitě nepřekročil, čímž nakonec přispěje ke konkretizaci místa přestupku ze strany správních orgánů. Došlo tak k porušení čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[12] Soud v napadeném rozsudku uvedl, že místo spáchání přestupku vyhodnotil jako zcela dostačující, když silnice I/15 prochází obcí Chrámce toliko v délce 250, popř. 260, metrů. Soud však neuvedl, jak dlouhý úsek silnice by ve výroku rozhodnutí považoval za nekonkrétní. Stěžovatel trvá na tom, že místo přestupku musí být zjištěno přesně a nikoliv na úsek silnice dlouhý zhruba čtvrt kilometru. Z hlediska procesního práva trestního a přestupkového nemůže být činěn rozdíl v požadavcích na identifikaci místa přestupku v závislosti na tom, zda byl přestupek spáchán v obci s 18 obytnými domy, 5 rekreačními objekty a 2 podnikatelskými objekty anebo v obci Frýdek-Místek na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská, jak správní orgány nesprávně identifikovaly místo přestupku ve věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 As 28/2010 – 59.

[13] Stěžovatel dále namítá, že až z odůvodnění rozsudku soudu se dozvěděl, že měl spáchat přestupek před zámkem v Obci Chrámce a to jenom díky tomu, že se soud snažil napravit nedostatečné uvedení místa přestupku v rozhodnutích správních orgánů tím, že mimo ústní jednání provedl ve věci dokazování ke konkretizaci místa přestupku zřejmě pomocí internetu, popř. pomocí ohledání místa přestupku. Záznam o přestupku s fotodokumentací vyhotovený Policií ČR ani odborný posudek Mgr. P. Š. vůbec neuvádějí, že by k přestupku mělo dojít před zámkem v Chrámci. Soud tedy porušil stěžovatelovo právo na vyjádření se ke všem prováděným důkazům a zároveň porušil § 77 odst. 1 s. ř. s., když mimo jednání prováděl dokazování. Jedná se o vadu, která vždy může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pokud by se stěžovatel mohl vyjádřit k dokazování v soudním řízení, tak by uvedl, že místo přestupku zjištěné soudem není silnice I/15 v obci Chrámce, ale obec Skrčín, před objektem číslo popisné 14, neboť obec Chrámce neexistuje. Chrámce jsou osadou obce Skrčín.

[14] Stěžovatel zastává názor, že přestupek nespáchal. Již v žalobě a před správními orgány tvrdil, že měření rychlosti motorového vozidla bylo provedeno nesprávně. K tomuto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud provedl důkaz posudkem Mgr. P. Š. Z posudku je zřejmé, že policisté při měření rychlosti postupovali v rozporu s návodem k obsluze. Stěžovatel má právo uvádět důkazy k prokázání své nevinny jak v průběhu přestupkového řízení, tak v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Hodnota odborného posudku nespočívá na tom, kdy byl opatřen. Stěžovatel důvodně předpokládal, že nebude uznán vinným z přestupku, a proto se na odborného posuzovatele obrátil s žádostí o posudek až po svém odsouzení z přestupku. V průběhu přestupkového řízení stěžovatel neměl finanční prostředky na obstarání posudku a ani nevěděl, že lze takovýto posudek obstarat, toto mu poradil až advokát. Stěžovatele nelze sankcionovat za spáchání přestupku, který se prokazatelně nestal jen proto, že neuplatnil důkaz

pokračování

o své nevině v samém počátku řízení, tj. v době, kdy jej neměl k dispozici. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 118/2013 – 61 na případ stěžovatele nedopadá, neboť stěžovatel předložil důkaz o vadnosti měření, byť až v řízení o správní žalobě.

[15] Soud se s přesvědčivým odůvodněním posudku, že rychlost byla měřena v příliš zakřiveném úseku silnice, vypořádal tak, že se mu dle obrázku na str. 5 posudku jeví úsek silnice „v podstatě jako rovný“, ačkoliv rovný není, neboť by soud nepoužil slovo v podstatě. Soud porušil právo stěžovatele na vyjádření se k provedeným důkazům, neboť de facto důkaz odborným posudkem Mgr. P. Š. prováděl. Stěžovatel trvá na tom, že měření rychlosti proběhlo nesprávně a v této souvislosti podrobně popisuje princip funkce radarového měřiče rychlosti založený na tzv. Dopplerově jevu. Při přezkoumání měření Mgr. P. Š. bylo klíčové nejprve stanovit přesnou polohu měřeného vozidla. Při použití služby Google street view je možné spolehlivě zjistit, že kovaný plot, který je na pozadí fotografie z měření odpovídá právě jednomu místu v obci Chrámce. Je tedy možné konstatovat, že se vozidlo nacházelo právě před branou zámku Chrámce. Z pohledu na mapové podklady je zřejmé, že vozovka je v tomto místě stočená a spíše úzká. Stěžovatel následně popisuje výpočet poloměru oblouku a dochází k závěru, že tento byl vypočítán správně. Navrhuje jako důkaz provést návod k obsluze měřícího zařízení, z něhož je zřejmé, že poloměr oblouku musí být větší než 1600 m. Uzavírá, že obsluha měřícího zařízení nepostupovala v souladu s návodem k obsluze.

[16] K rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 83/2013 uvádí, že není pravdou, že soud v tomto rozsudku judikoval, že měření rychloměrem AD9C je vždy správně, neboť jinak by k měření nedošlo. Stěžovatel již ve své replice ze dne 12. 8. 2014 uvedl, že měřič Ramer AD9 není na takové technické úrovni, že by se při každém vadném měření rychlosti automaticky vypnul. Podle návodu k obsluze je předpokladem měření řádné nastavení měřícího zařízení obsluhou. V návodu k obsluze jsou i uvedeny situace, ve kterých dojde ke zkreslení naměřené rychlosti při chybě měření. K doložení své argumentace stěžovatel předložil soudu jako důkaz vyjádření výrobce měřícího zařízení, resp. autorizovaného metrologického střediska, ze dne 30. 1. 2014, ve kterém uznává (v jiné právní věci), že došlo k nesprávnosti měření zařízením Ramer 7 CCD, ač fotografie se jeví jako bezvadná. Měřící zařízení Ramer 7 CCD využívá k měření rovněž princip Dopplerova jevu jako zařízení Ramer AD9. Soud výše uvedené vyjádření jako důkaz neprovedl, neodůvodnil však z jakého důvodu. Bylo tak porušeno právo stěžovatele na řádné soudní řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[17] Stěžovatel odkazuje na článek „Technika na lovu hříšníků rychlosti“ v německém týdeníku Spiegel a článek „Když radary a lasery špatně měří“ v německém deníku Die Welt, z nichž vyplývá, že při měření radarem může docházet k chybám. Rovněž odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 60, a má za to, že ze strany soudu blíže nezodůvodněné a neprokázané dogmatické tvrzení, že pokud je rychlost vozidla zaznamenána rychloměrem AD9C, tak měření vždy proběhlo správně, je nepřezkoumatelné.

[18] K závěru soudu, že obsah spisového materiálu předloženého Policií ČR (oznámení přestupku ze dne 19. 5. 2013 včetně ověřovacího listu měřícího zařízení č. 164/12 a dalších listin) dostatečně prokazuje spáchání přestupku, stěžovatel namítá, že soud studoval materiály, de facto prováděl dokazování, mimo ústní jednání a stěžovateli bylo upřeno právo se tohoto dokazování účastnit. Z tohoto důvodu se vyjadřuje k ověřovacímu listu rychloměru AD9C v kasační stížnosti. Podle ověřovacího listu založeného ve spise je výrobcem rychloměru firma RAMET C. H. M. a.s. Kunovice. Tato firma však dle obchodního rejstříku nikdy neexistovala. Správně by měla být uvedena firma RAMET C.H.M. a.s. Dále namítá, že stejná soukromá společnost, která rychloměr

vyrobila, provedla i jeho ověření. Jedná se tak o střet zájmů (řádné ověření měřících funkcí rychloměru může být společnosti RAMET C.H.M. a.s. ke škodě – odhalování a oprava vad vlastních výrobků, zvýšené náklady na výrobu). K prokázání uvedených tvrzení stěžovatel navrhuje jako důkaz čtení ověřovacího listu č. 164/12 a svědeckou výpověď J. H. jako vedoucího autorizovaného metrologického střediska. Dále navrhuje jako důkaz doklad o autorizaci firmy RAMET C.H.M. a.s. k ověřování měřícího zařízení AD9C, který si má Nejvyšší správní soud vyžádat od Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví.

[19] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[20] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[23] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[24] Námítka nepřezkoumatelnosti směřuje do závěru krajského soudu, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem AD9C zaznamenána, měření muselo být v souladu s návodem k obsluze. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 187/2014 má stěžovatel za to, že je tento závěr neodůvodněn a neprokázán.

[25] V nyní posuzované věci je situace odlišná od situace posuzované ve shora uvedeném rozsudku šestého senátu, neboť krajský soud se neomezil na pouhé konstatování, že radarové zařízení v případě chyb měření snímek vůbec nezaznamená, ale svůj závěr podložil závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, který se týkal shodného typu měřícího zařízení (model AD9C) jako v posuzované věci. Odůvodnění krajského soudu tak nelze považovat za nepřezkoumatelné.

[26] Dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí,

pokračování

jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

[27] V posuzované věci bylo místo spáchaní přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno jako *na silnici I/15 v obci Chrámce*. S námitkou nedostatečného vymezení místa (jde o silnici v délce 250 až 260 metrů) se soud neztotožňuje. Citované vymezení místa spáchaní přestupku považuje za dostačující, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchaní přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Na rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem např. v rozsudcích ze dne 23. 10. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, je nutné brát v úvahu to, že v nyní posuzované věci se jedná o poměrně krátký úsek silnice I/15 v délce 250 až 260 metrů (jak stěžovatel i žalovaný shodně uvedli již v řízení před krajským soudem) procházející malou obcí (resp. osadou) Chrámce, ve které nejsou pojmenovány žádné ulice. Místo spáchaní přestupku tedy bylo v nyní posuzované věci na rozdíl od případů posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.

[28] Je nutno připustit, že zpravidla je možné místo spáchaní přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchaní přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchaní přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchaní vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchaní přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. V posuzované věci dospěl soud k závěru, že tomu tak bylo.

[29] S ohledem na výše uvedené není vadou výroku prvostupňového rozhodnutí ani to, že v něm nebyl uveden směr jízdy vozidla stěžovatele. Ačkoli uvedení směru jízdy vozidla obviněného z přestupku podrobněji specifikuje způsob spáchaní přestupku, není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o spáchaní přestupku. Podstatné je to, aby byl skutek vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Dále je nutné poukázat na to, že v úředním záznamu o přestupku ze dne 19. 5. 2013, č. j. KRPU-117728-1/PŘ-2013-040806, založeném ve správním spise, je výslovně uvedeno, že stěžovatel při spáchaní přestupku jel ze směru Lovosice na Most.

[30] Bez významu je rovněž to, zda jsou Chrámce samostatnou obcí, nebo osadou obce Skršín. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zcela jasné, že stěžovatel spáchal přestupek na komunikaci I/15 v úseku procházejícím Chrámce (jak již bylo uvedeno výše, mezi stranami

není sporné, že je tento úsek dlouhý 250 až 260 metrů). Zda jsou Chrámce osadou obce Skršín či samostatnou obcí, na vymezení místa spáchání přestupku nic nemění. Jak správně poukázal krajský soud, podstatné je to, že se jednalo o 250 až 260 metrů dlouhý úsek vymezený svíslými dopravními značkami označujícími počátek a konec obce. Stěžovateli je ostatně zcela zřejmé o jaký úsek komunikace I/15 se jedná, rozporuje pouze označení Chrámce jako obce.

[31] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud neztotožnil s námitkou stěžovatele, že se nemohl v přestupkovém řízení účinně hájit, jelikož mu nebylo přesně sděleno místo spáchání přestupku. V příkazu o uložení pokuty ze dne 17. 7. 2013, č. j. MmM/092673/2013/OSČ-P/ŠP, byl skutek, kterým se stěžovatel dopustil přestupku, vymezen shodným způsobem jako v prvostupňovém rozhodnutí, tj. nezaměnitelným způsobem (viz výše). Zástupce stěžovatele Ing. M. J. byl na ústním jednání dne 28. 11. 2013 seznámen s podklady založenými ve správním spise, mj. s fotografií vozidla stěžovatele pořízenou měřicím zařízením. Zástupci stěžovatele byla dokonce předána fotokopie této fotografie. Lze tedy uzavřít, že stěžovatel mohl již v průběhu správního řízení uplatnit námitky a navrhnout důkazy, že např. na místě spáchání přestupku nebyl či že dovolenou rychlost nepřekročil. Nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces. Uvedenou námitku soud naopak považuje za zjevně účelovou.

[32] Námitce, že krajský soud mimo ústní jednání prováděl dokazování ke konkretizaci místa přestupku a dospěl k závěru, že k přestupku došlo před zámkem v Chrámcích, je nutno přisvědčit. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že krajský soud prováděl důkaz obsahem blíže nespecifikovaných internetových stránek, když na str. 6 uvedl následující: „(obec Chrámce s cca 18 obytnými domy, 5 rekreačními objekty a 2 podnikatelskými objekty - viz internet)“. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 – 70, *[z]jišťuje-li soud obsah určité internetové stránky za účelem vyjasnění si skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Vědomost o obsahu určité internetové stránky totiž nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat. Protože dokazování provádí soud při jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.), je evidentní, že krajský soud pochybí, pokud provede mimo jednání důkaz obsahem internetových stránek s cílem upřesnit skutkový stav dané věci.*

[33] Dále je z odůvodnění zřejmé, že krajský soud vycházel ze stěžovatelem předloženého posudku Mgr. P. Š. (a to zejména ze snímku místa měření obsaženém na str. 5 tohoto posudku), přestože dále uvedl, že důkaz tímto posudkem neprovedl, neboť ho považoval za nadbytečný. Takovýto postup krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za rozporný s § 77 odst. 1 s. ř. s., neboť krajský soud fakticky provedl dokazování posudkem Mgr. P. Š. mimo jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008 – 98).

[34] Výše uvedené vady řízení před krajským soudem však nemohly bez dalšího mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Krajským soudem nezákonně provedené důkazy (obsah blíže nespecifikovaných internetových stránek a posudek Mgr. P. Š.) jsou totiž pro posouzení věci zcela nadbytečné.

[35] Pro posouzení dostatečné specifikace místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí plně postačuje shodné tvrzení účastníků v řízení před krajským soudem, že silnice I/15 prochází obcí, resp. osadou, Chrámce v délce 250 až 260 metrů. Na základě tohoto shodného tvrzení lze učinit závěr, že místo spáchání přestupku bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. V souvislosti s časem a způsobem spáchání přestupku byl však skutek ve výroku vymezen nezaměnitelným způsobem (viz výše). Zjištění soudu z nezákonně provedených důkazů (že je v obci/osadě Chrámce 18 obytných domů, 5 rekreačních objektů a 2 podnikatelské objekty, a že k přestupku došlo před

pokračování

zámkem v Chrámčích) je pro posouzení místa spáchání přestupku a nezaměnitelnosti vytýkaného protiprávního jednání nadbytečné.

[36] Stěžovatel dále namítal, že měření rychlosti motorového vozidla bylo provedeno nesprávně, neboť rychlost byla měřena na zakřiveném úseku silnice. Jako důkaz navrhl odborný posudek Mgr. P. Š.

[37] Ze správního spisu soud ověřil, že ve věci se po podaném odporu dne 28. 11. 2013 (po předchozí omluvě zástupce stěžovatele) uskutečnilo ústní jednání, o kterém správní orgán sepsal řádný protokol. Zástupce byl seznámen se všemi podklady založenými ve spise včetně snímku č. 17436 z rychloměru, ověřovacího listu rychloměru č. 164/12, osvědčení č. 251/09 k ovládání rychloměru pro policistu J. M. V průběhu řízení byly čteny a provedeny důkazy: oznámení o přestupku Policie ČR, Dopravní inspektorát Most, ze dne 30. 5. 2013, č. j. KRPU-117728/PŘ-2013-040806, snímek č. 17436 z rychloměru a výpis z evidenční karty řidiče.

[38] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v průběhu správního řízení nerozporoval zjištěnou rychlost jízdy a způsob provedení měření rychlosti. Jedinou námitku v tomto smyslu ve správním řízení uplatnil při ústním jednání dne 28. 11. 2013, kdy k pořízené fotodokumentaci uvedl, že nekoresponduje s návodem na použití měřicího zařízení. Tuto vágní a žádnou další argumentací nepodloženou námitku však ve stanovené lhůtě do 4. 12. 2013 nijak blíže nespécifikoval, ani nepodložil důkazním návrhem.

[39] Správní orgán prvního stupně na uvedenou námitku reagoval v prvostupňovém rozhodnutí tak, že ze snímku z měřicího zařízení vyplývá spáchání přestupku, přičemž z osvědčení č. 251/09 vyplývá, že policista J. M., který měření rychlosti provedl, byl odborně způsobilý k ovládání použitého typu měřicího zařízení. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že z ověřovacího listu rychloměru vyplývá, že použitý rychloměr dne 7. 8. 2012 byl ověřen v autorizovaném metrologickém středisku jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti s platností ověření do 6. 8. 2013. Takovému postupu nelze za výše uvedených okolností ničeho vytknout.

[40] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal stěžovatel pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu ve stanovené lhůtě nedoplnil. V odvolání sice požádal o vyhotovení kompletní dokumentace a stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání, avšak náležitosti odvolání ani žádné důkazy k nezákonnému postupu správního orgánu či k případným vadám řízení ve stanovené lhůtě nedoplnil. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

[41] Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). V projednávané věci žalovaný dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že bylo spolehlivě zjištěno spáchání přestupku stěžovatelem.

[42] Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku.

[43] Námitku nesprávnosti měření z důvodu měření na zakřiveném úseku silnice stejně jako důkazní návrh posudkem Mgr. P. Š. stěžovatel uplatnil až v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány. V této souvislosti soud poznamenává, že tvrzení stěžovatele, že předpokládal, že nebude uznán vinným z přestupku a proto se na odborného posuzovatele obrátil s žádostí o posudek až po svém „odsouzení z přestupku“, že v průběhu přestupkového řízení neměl na posudek finanční prostředky a že nevěděl, že lze takovýto posudek obstarat (toto mu poradil až advokát), jsou zjevně účelová.

[44] Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel přestupek spáchal, stěžovateli muselo být jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu (úřední záznam o přestupku, snímek z měření, ověřovací list rychloměru, osvědčení o proškolení policisty). Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Soud rovněž poukazuje na to, že stěžovatel byl ve správním řízení zastoupen Ing. M. J., který zastupuje obviněné z přestupků v řadě správních řízení (jak je soudu známo z jeho úřední činnosti a je rovněž zřejmé ze správního spisu, neboť se Ing. M. J. omluvil z jednání nařízeného na den 26. 9. 2013 z důvodu kolize s jiným jednáním u Městského úřadu Bučovice). Nelze očekávat, že by Ing. M. J. nevěděl, že je možné obstarat posudek ohledně správnosti měření rychlosti.

[45] Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě stěžovatele v jeho celém průběhu nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (nesprávnosti měření rychlosti) projednat v řízení před správními soudy (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43).

[46] Jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.

[47] Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. S ohledem na to, že správní soudnictví tady není pro to, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posuzovat důvodnost námitky týkající se nesprávnosti skutkových zjištění, která byla zcela účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem.

pokračování

[48] V řízení před krajským soudem tak bylo nadbytečné provádět důkaz posudkem Mgr. P. Š. Ačkoliv krajský soud pochybil, když důkaz uvedeným posudkem fakticky mimo jednání provedl (viz výše), nemohlo to mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Z uvedených důvodů je nadbytečné provádět důkaz uvedeným posudkem a návodem k obsluze měřicího zařízení i v řízení před Nejvyšším správním soudem.

[49] S ohledem na výše uvedené (tj. že námitku nesprávnosti měření nelze ve správním soudnictví projednat) se v posuzované věci soud nemohl zabývat ani závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, ohledně měřicího zařízení Ramer AD9C a argumentací stěžovatele, že tento rychloměr není na takové technické úrovni, aby se při každém vadném měření automaticky vypnul.

[50] K námitce, že se krajský soud nijak nevyjádřil k návrhu stěžovatele na provedení důkazu vyjádřením výrobce měřicího zařízení (resp. autorizovaného metrologického střediska) ze dne 30. 1. 2014 týkajícímu se měření zařízením Ramer 7 CCD v jiné věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud na str. 8 napadeného rozsudku uvedl, že *ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. k žádnému dokazování nepřikročil, když soud má za to, že v daném případě byl dostatečně zjištěn skutkový stav pro meritorní rozhodnutí, takže další dokazování by bylo nadbytečné a žalobce své důkazní návrhy prvně vznesl až v řízení před soudem, třebaže mu nic nebránilo v tom, aby tak učinil již ve správním řízení před prvostupňovým správním orgánem či v následném odvolacím řízení, jak soud poznamenal již výše*. Nelze tedy tvrdit, že se krajský soud nevyjádřil k důkazním návrhům stěžovatele. Námitka porušení práva na spravedlivý proces je nedůvodná.

[51] Stěžovatel dále namítá, že jelikož krajský soud vycházel ze spisového materiálu, fakticky prováděl dokazování mimo ústní jednání a stěžovatel se nemohl k těmto důkazům vyjádřit. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Stěžovatel se mohl k obsahu spisového materiálu (včetně ověřovacího listu měřicího zařízení č. 164/12) vyjádřit již v řízení před správními orgány (zmiňovaný ověřovací list rychloměru byl zástupci stěžovatele předložen k seznámení a dokonce pořízena jeho fotokopie již na ústním jednání před prvostupňovým správním orgánem dne 28. 11. 2013). S odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou tedy nepřijatelné námitky směřující do ověřovacího listu měřicího zařízení č. 164/12 (že je nesprávně uvedena firma výrobce rychloměru a že výrobce provedl zároveň ověření rychloměru), neboť tyto námitky stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Provádět důkaz čtením ověřovacího listu č. 164/12, svědeckou výpovědí J. H. (vedoucí autorizovaného metrologického střediska) a dokladem o autorizaci firmy RAMET C.H.M. a.s. k ověřování měřicího zařízení AD9C je tak nadbytečné.

IV. Závěr

[52] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížností zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[53] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[54] Vzhledem k tomu, že stěžovatel kromě zaslání podání s vylepenými kolkovými známkami soudní poplatek za kasační stížnost zaplatil i bezhotovostně na účet Nejvyššího správního soudu [srov. § 8 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)], vznikl mu přeplatek na soudním poplatku. O vrácení tohoto přeplatku na soudním poplatku proto Nejvyšší správní soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozsudku, a to na základě § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Třicetidenní lhůta k vrácení vychází z § 10a odst. 1 daného zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu